

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

DUMINICA A 3-A DUPĂ RUSALII

(Despre grijile vieții)

SF. MC. IACHINT;
SF. IER. ANATOLIE, PATRIARHUL
CONSTANTINOPOLULUI

Atunci când Mântuitorul Hristos abordează în învățătura Sa o temă, primul lucru asupra căruia ne atrage atenția este importanța deosebită a acelor lucruri. Micile griji ale vieții sunt o astfel de temă: ele ne creionează viața de zi cu zi, dar dacă Hristos n-ar fi vorbit despre ele, n-ar fi fost privite cu atâta seriozitate. „Grijile vieții” au devenit, în conștiința creștină, un criteriu foarte clar al vieții duhovnicești.

SENSUL VIEȚII ȘI GRIJILE DE ZI CU ZI

Nu întotdeauna înțelegem sensul lucrurilor mari care se întâmplă în lume sau în viața noastră. Nu întotdeauna este clar de unde provine liniștea unei familii și eșecul alteia. De ce unii oameni reușesc să aibă un serviciu bun și să se înțeleagă bine cu colegii, iar alții nu reușesc să aibă nimic stabil. Privind în profunzime, tot ce se întâmplă în viața noastră are un fundament duhovnicesc. Cu cât mai mult reușește cineva să-I urmeze lui Hristos, cu atât mai binecuvântată va fi viața lui. Cu cât mai mult reușim să înțelegem și să ne asumăm „Crucea lui Hristos”, adică jertfirea vieții de dragul celui alt, cu atât mai mult vom găsi liniștea sufletelor noastre, vom reuși să primim cu nădejde greutățile vieții și vom ajunge la momente de bucurie și de împlinire. Războiul este urmarea lipsei păcii din suflet. Sărăcia are drept cauză lăcomia. De multe ori cerem în rugăciunile și acatistele noastre lucruri pe care le considerăm „normale” sau „firești”: un serviciu bun, înțelegere în familie, soți care să se iubească și copii care să-și asculte părinții și să învețe bine. Dar acestea nu vin „de la sine”. Ele sunt răsfrângeri în afară ale dobândirii darurilor Duhului Sfânt.

Sfântul Apostol Pavel tâlcuiește foarte clar legătura dintre păcat sau virtute și manifestările din viața noastră: „faptele trupului sunt cunoscute, și ele sunt: adulter, desfrânare, necurăție, destrăbălare, închinare la idoli, fermecătorie, vrajbe, certuri, zavistii, mâinii, gâlcevi, dezbinări, eresuri, pizmuri, ucideri, beții, chefuri și cele asemenea acestora, [...] cei ce fac unele ca acestea nu vor moșteni împărăția lui Dumnezeu. Iar roada Duhului este dragostea, bucuria, pacea, îndelungă-răbdarea, bunătatea, facerea de bine, credința, blândețea, înfrânarea, curăția; împotriva unora ca acestea nu este lege. Iar cei ce sunt ai lui Hristos Iisus și-au răstignit trupul împreună cu patimile și cu poftete.” (Galateni 5, 19-24)

Aș vrea să vă relatez o povestioară care circulă cu titlul „arta de a trăi”: Un profesor de filosofie stătea în fața clasei, având pe catedră câteva lucruri. Când ora a început, fără să spună un cuvânt, a luat un borcan mare, pe care l-a umplut cu mingii de tenis. I-a întrebat pe studenți dacă borcanul este plin și aceștia au convenit că era. Profesorul a luat atunci o cutie cu pietricele pe care le-a turnat în borcan, scuturându-l ușor. Pietricelele au

umplut golurile dintre mingile de tenis. I-a întrebat din nou pe studenți dacă borcanul era plin, iar aceștia au fost de acord că era. Profesorul a luat după aceea o cutie cu nisip pe care l-a turnat în borcan. Firește, nisipul a umplut de tot borcanul. I-a întrebat din nou pe studenți cum stătea treaba, iar aceștia au răspuns în cor „pliiin”! Profesorul a scos de sub catedră două cești cu cafea pe care le-a turnat în borcan, umplându-l de această dată definitiv. Studenții au râs.

După ce hohotele s-au domolit, profesorul a spus: Acum aș dori să înțelegeți că acest borcan reprezintă viața voastră. Mingile de tenis reprezintă lucrurile importante pentru voi: familie, copii, sănătate, prieteni și pasiunile voastre. Dacă totul ar fi pierdut în afară de acestea, viața voastră ar fi tot plină. Pietricelele sunt celelalte lucruri care contează pentru voi: serviciul, casa, mașina, iar nisipul e restul lucrurilor mărunte. Dacă veți începe cu nisipul, nu veți mai avea unde să puneți mingile de tenis și pietricelele. La fel și în viață, dacă îți irosești tot timpul și energia pentru lucrurile mici, nu vei avea niciodată timp pentru lucrurile importante pentru tine. ❖

Pr. Vlad Mîndru

SFINȚII MUCENICI EPICTET ȘI ASTION

Cei mai vechi martiri din țara noastră, atestați de izvoarele aghiografice, Sfinții Epictet și Astion, sunt prăznuiți pe 8 iulie. Ei au fost martirizați în anul 290, în timpul persecuției lui Dioclețian (284-305), în cetatea Halmyris, Almyra cum se numea în antichitate.

Sfântul Epictet era originar din părțile Asiei Mici. Crescut de mic în frica de Dumnezeu, urmând poruncile Mântuitorului, la vârsta potrivită intră în monahism și apoi este hirotonit preot. Plin de harul lui Dumnezeu el făcea multe semne și minuni. Adeseori, prin puterea rugăciunii sale, deschidea ochii orbilor, vindeca pe leproși și pe ologi și scotea duhurile necurate din cei îndrăciți.

Sfântul Astion era nepotul senatorului roman Iulian. Întâlnindu-l pe preotul Epictet, viața sa se schimbă: se convertește la creștinism și rămâne lângă preotul Epictet, însoțindu-l când acesta pleacă spre cetatea Halmyris. Și tânărul Astion se învrednicește de darul facerii de minuni, tămăduind un îndrăcit și făcând sănătos pe un om ce căzuse de la înălțime și rămăsese aproape mort.

Curând după ce sosește în Halmyris, comandantul Latronianus află că în cetate sunt doi creștini care îi îndeamnă în cuvântările lor pe mulți să renunțe la cinstirea zeilor. Latronianus poruncește ca cei doi, preotul Epictet și ucenicul său, Astion, să fie întemnițați.

Supuși diferitelor chinuri, ei rămân în chip minunat nevătămați. Aflând cele întâmplare, comandantul Latronianus poruncește ca vreme de 30 de zile să nu li se dea mâncare și apă. Sfinții însă ies biruitori și din această încercare.

Pentru că sfinții nu puteau fi sub nici un chip înduplecați, Latronianus cere să fie scoși afară din cetate și acolo să li se taie capul. Cu brațele întinse și cu privirea ridicată la cer, mucenicii rostesc o lungă rugăciune, iar poporul a răspuns „amin!”. Epictet lasă mai întâi pe Astion să i se taie capul și rugându-se, încheie cu cuvintele Mântuitorului: „În mâinile Tale încredințez duhul meu”. Epictet se așează apoi peste trupul ucenicului său și îndată i s-a tăiat și lui capul. Toți cei de față, creștini ori păgâni, se minunau de bunul învățător Epictet și de desăvârșita ascultare a

ucenicului său, cu lacrimi ei aducând mulțumire lui Dumnezeu.

Actul martiric ne spune că trupurile mucenicilor erau albe ca zăpada și că cei care sufereau de vreo boală, durere sau aveau griji și se atingeau cu credință de ele sau le sărutau cu evlavie se vindecau.

La apusul soarelui, creștinii au luat trupurile martirilor, au turnat peste ele mir și alte miresme de preț și cântând psalmi și imnuri le-au înmormântat într-un loc potrivit. Spre slava lui Dumnezeu, s-au făcut la mormântul lor multe minuni. După decapitarea celor doi martiri și înmormântarea lor, Latronianus a înnebunit și și-a terminat viața în chip jalnic.

După Edictul de la Milan din anul 313, trupurile Sfinților Epictet și Astion au fost

îngropate în cripta bazilicii episcopale din Halmyris. Au rămas acolo necunoscute până la data de 15 august 2001 când, în urma unor cercetări arheologice de amploare și care duraseră mulți ani, moaștele celor doi sfinți au fost descoperite, aduse la suprafață și depuse în Catedrala arhiepiscopală din Constanța.

Astăzi moaștele se află în Mănăstirea Halmyris, la Constanța rămânând doar câteva părticele. În București ne putem închina la moaștele acestor sfinți la biserica Eroii Revoluției, la biserica Sf. Ioan - Piață, la paraclisul Sf. Ioan Gură de Aur din clădirea A.S.E. și la biserica Sf. Ioan Evanghelistul (din Berceni), care are ca al doilea hram pe Sfinții Mucenici Epictet și Astion. ❖

Modestia, egala milosteniei

necredincioși acționează o lege nestrămutată – și, dacă cei necredincioși nu prețuiesc modestia în ei înșiși, o prețuiesc întotdeauna în ceilalți oameni.

Nu vom greși dacă vom recunoaște modestia drept una dintre trăsăturile cele mai dătătoare de mângâiere ale personalității umane. Modestia este, fără discuție, egala milostivirii, fiindcă omul modest este deja milostiv față de ceilalți oameni – nu-i agasează cu pretențiile sale, nu-i chinuie dându-și importanță. Vrând sau nevrând, cel lipsit de mândrie întotdeauna îl cinstește, în primul rând, pe Dumnezeu, iar apoi și pe oameni, care de la Dumnezeu își au toate darurile.

Ca atare, cel modest nu pierde niciodată în viață; talentele și calitățile lui nu sunt diminuate de modestia lui, ci, dimpotrivă, cresc și mai mult.

În lumea aceasta, mulți sunt cei care nu cunosc legile duhovnicești – însă aceste legi există și dovedesc ne-temeinicia necredinței în lumea duhovnicească. Omul care, mândrindu-se, se laudă, produce o impresie penibilă, respingătoare, asupra tuturor, chiar și asupra oamenilor lipsiți de religiozitate – și, cu cât mai mult se laudă și se îngâmfă, cu atât le pare mai penibil celor din jur. Aceasta e acțiunea legii duhovnicești. Și cu cât este mai modest omul, cu atât le este mai plăcut tuturor. Cei modești sunt iubiți de toți, cei mândri le sunt respingători tuturor. Vedem limpede că până și în oamenii

De asemenea, modestia nu înseamnă nicidecum slăbiciune, așa cum cred unii, care se tem de ea. Ea și numai ea este putere și vitejie a duhului. Și în viața societăților și a popoarelor, „mândria merge înaintea pieirii”. Nivelul de cultură autentică este direct proporțional cu modestia socială și internațională – și de aceea Cuvântul, Care a zidit lumile, a luat asupra Sa o viață de Om modest și a străbătut o cale de viață pătimitoare, arătând duhul modestiei ca pe o lumină care călăuzește la slava nesfârșită a Împărăției cerești. Smerenia lui Iisus Hristos a devenit pecete a adevărului în om. (Sfântul Ioan Maximovici) ❖

Propus spre canonizare în anul 2025

ARHIMANDRITUL DOMETIE MANOLACHE, DUHOVNICUL MĂNĂSTIRII RÂMEȚ

Imaginea Părintelui Dometie a rămas vie
în sufletul fiecărei
dintre maicile de la Râmeț.

Ne-a crescut în duhul sfințeniei,
al lepădării de sine, al tăierii voci, al trezviei,
al rugăciunii și al muncii. Ne spunea:
„Dacă vă rugați numai când vă aflați
în genunchi, nu mergeți departe;
dacă nu iertați din inimă greșită voștri,
rugăciunea voastră nu se ridică
decât până la tavanul camerei.

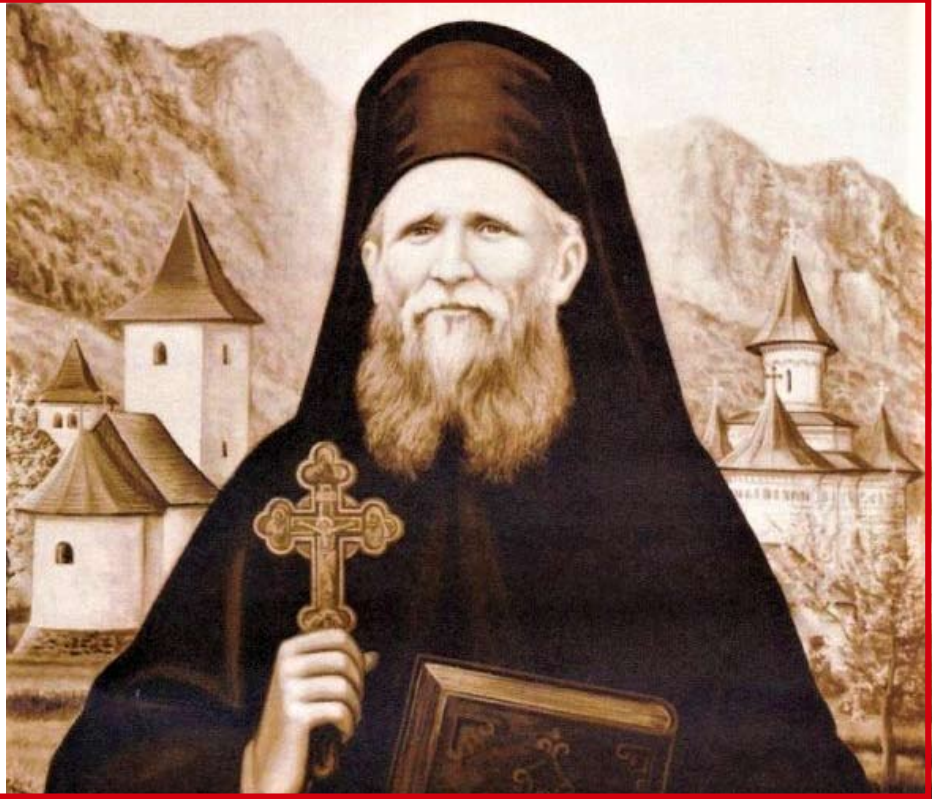
Rugăciunea voastră trebuie să fie neîncetată.
Rugați-vă pentru fiecare om aflat în nevoie
și în fața oricărei ispite care vă amenință.

Rugați-vă Domnului mulțumindu-l
pentru darurile Sale, pentru bucuriile
duhovnicești care vă sunt hărăzite.

Prin rugăciune va crește în voi acel pom
de care vorbește Sfânta Evanghelie

«în care vin păsările cerului și se sălășluiesc
în ramurile lui». (Matei 13, 32)

Maica Ierusalima Ghibu, stareța Mănăstirii Râmeț

Părintele Dometie Manolache s-a născut în data de 15 octombrie 1924, în satul Mărculești, jud. Buzău, al patrulea dintre cei 12 copii ai familiei Ion și Filofteia Manolache. A absolvit Seminarul Teologic din Buzău în 1945, ca șef de promoție, și Institutul Teologic din București în 1949.

În anul 1972 s-a înscris la cursurile de doctorat la Institutul Teologic din București, pe care le-a încheiat cu media 10.

În data de 14 septembrie 1949 a intrat în monahism la Măn. Prislop, avându-l naș de călugărie pe părintele Serafim Popescu. În data de 6 august, în același an, a fost hirotonit diacon, pe 7 august preot, iar în anul 1950 a fost numit stareț al Măn. Prislop.

Din 1952 până în 1957 a activat ca director de studii și profesor la școlile monahale ale Măn. Ciolanu, Rătești și Barbu. A slujit o perioadă la Catedrala episcopală din Buzău. În 1958 a ajuns la Măn. Piatra-Fântânele, ca duhovnic, și paroh al localității Dornișoara, iar în 1959 a fost numit stareț al Măn. Dragomirești.

La 1 martie 1959 este numit preot-duhovnic la Măn. Râmeț și parohia Râmeț-Sat. În primii ani ai înjgheberii mănăstirii, Părintele și cele 40 de viețuitoare au îndurat multe neajunsuri: chilia puține, un atelier necorespunzător, lipsa hranei, a îmbrăcăminții și a medicamentelor. În anul 1960, luna mai, în urma decretului 410, maicile au fost nevoite să plece pe la casele părinților sau să lucreze

în lume, mănăstirea fiind desființată.

Această pribegie a durat până în 1969, timp în care cele mai multe dintre ele au lucrat într-o secție de covoare ce aparținea Cooperativei Record din Aiud. În tot acest timp, Părintele Dometie și-a întărit obștea risipită în țară, direct sau prin scrisori, iar maicilor din Aiud le-a cumpărat două case în care să locuiască împreună. Măn. Râmeț a fost transformată în cabană și bufet, maicile reușind să se întoarcă întâi ca civile, cu secția de covoare, fiind chiriașe și locuind împreună cu turiștii. Părintele reușește să construiască o cabană în care o mută pe cea din incinta mănăstirii. Toate edificiile pe care le-a făcut aici au fost ridicate cu asumarea unor riscuri, unele fiind construite fără acte: atelierele de covoare, arhondaricele, trapeza, paraclisul, introducerea curentului electric și a apei potabile, cele două case parohiale. A sădit o livadă, a instalat o stupină, a amenajat un lac de pește. S-a ocupat de restaurarea bisericii vechi și a ajutat la înființarea muzeului. A introdus cursa pe Valea Mănăstirii, plătind biletele multă vreme pentru ca linia să fie rentabilă.

Pe lângă activitatea administrativă și gospodărească, Părintele Dometie a acordat o importanță deosebită studiului. În anul 1972 s-a înscris la cursurile de doctorat în teologie, la Institutul Teologic din București, pe care le-a terminat cu media 10, cu o lună înainte de sfârșitul său fulgerător.

A murit în data de 6 iulie 1975, la 51 de ani.

Părintele Dumitru Stăniloae spunea despre părintele Dometie că a fost „un erou al credinței, un suflet de mare sfințenie și puritate”.

Din viața lui se desprind un buchet de virtuți, dar credința în Dumnezeu, hărnicia, milostenia și dragostea pentru Sfânta Liturghie au avut un rol aparte. Maica Ierusalima, prima stareță a Măn. Râmeț, vorbind despre credința părintelui Dometie relatează un eveniment petrecut în 12 iulie 1972. Erau în plin șantier, iar echipa de muncitori urma să încheie și să-și primească banii. Din nefericire cheltuielile depășeau capacitatea de plată cu 5.100 de lei, iar maica era tare îngrijorată. A venit la Părintele și l-a întrebat ce e de făcut, iar el a trimis-o să se roage Maicii Domnului, lucru care nu i-a căzut foarte bine stareței, întrucât i s-a părut că e doar un mod de a scăpa de ea. Părintele tocmai pleca la o slujire în afara mănăstirii, dar când s-a întors a întrebat-o pe maică dacă s-a rugat. Ea a mărturisit că a făcut-o, dar nu cu mare tragere de inimă, și că, într-adevăr, problema nu era rezolvată. Duhovnicul a liniștit-o și a îndemnat-o la rugăciune și nădejde. A doua zi, pe când stareța era foarte îngrijorată, s-a dus din nou la Părintele, întrebându-l ce să facă. Părintele a îndemnat-o: „roagă-te!” Tocmai atunci la mănăstire a oprit o mașină de București. A coborât o femeie care s-a îndreptat țintit spre Părinte și maica stareță exprimându-și dorința să facă

o donație ca recunoștință pentru ajutorul lui Dumnezeu într-un mare necaz avut. Le-a mărturisit că nu a intenționat să bată atâta drum, că a dorit să ducă banii la Cernica, dar noaptea a visat o tânără și frumoasă femeie care i-a spus: „du-te la Râmeț că acolo au nevoie de tine”. În același timp, i-a rugat să nu deschidă plicul până când va pleca. După plecare, maica stareță a găsit în plic suma de care avea nevoie să-și plătească muncitorii, mai puțin 100 de lei, pe care în acea zi i-a adus un sătean cu un pomelnic. Acest episod a fost o lecție vie de încredințare a vieții lui Dumnezeu, o lecție printre multe altele date de Părintele, pentru maica Ierusalima și pentru fiecare dintre noi.

Gheorghe și Măria Spănu, învățători pensionari din Râmeț, își amintesc cu dragoste și respect de Părintele Dometie: «Și-a consacrat viața trupească și sufletească acestor chemări, acestor idealuri de a sluji Domnului, respectând principiul: „Nimic pentru mine, totul pentru alții, totul pentru semenii mei”. Din tot ce avea ajutat pe cei năpăstuiți cu îmbrăcăminte, cu hrană și mai ales cu hrană duhovnicească. Au fost situații când a dezbrăcat cămașa sau flanela

de pe corp și a dat-o celui lipsit. Mânca foarte puțin, mai mult mâncare de post, muncea foarte mult și dormea patru ore în 24 de ore. În schimb, în biserică putea fi găsit permanent, începând de dimineața, de la ora 5:00, până seara, la ora 21:00, în care timp oficia slujbele de Utrenie și Vecernie, slujbele pentru sfințele masluri și alte slujbe cerute de credincioșii care îl solicitau.

În general, a schimbat înfașurarea acestei sfințe mănăstiri radical. Dar nu numai sub aspect administrativ, ci și sub aspectul credinței, reușind să mobilizeze sufletele credincioșilor în jurul bisericii și slujitorilor ei, să se creze, așa putea spune, un mit în jurul său, căci din toate colțurile țării veneau credincioși să-l vadă pe Părintele Dometie, să-l audă slujind și să se roage împreună pentru mântuirea sufletelor lor, căci multe minuni și multe tămăduiri ale unor boli trupești și sufletești s-au văzut prin puterea credinței, prin puterea rugăciunilor făcute în acest sfânt locaș. Prin rugăciunile Părintelui Dometie, mila Domnului se cobora asupra celui în suferință și căpăta o alinare cel în cauză, căci rugăciunile erau făcute de un slujitor curat,

credincios, bun, drept și pregătit pentru viața de duhovnic, căci așa cum era iubit de credincioși, se pare că și Domnul îi asculta rugăciunile, pentru că era un duhovnic desăvârșit, perfect din toate punctele de vedere.» („Părintele Dometie de la Râmeț” de Costion Nicolescu, Ed. Bizantină, București, 2001)

Voi încheia tot cu cuvintele Maicii Ierusalima Ghibu despre cum Părintele le îndemna să se roage: «„Rugăți-vă neîncetat”, ne spunea Părintele. „Dacă-L aveți pe Hristos în rugăciunile voastre, îl alungați pe satana. Numai așa împărăția lui Dumnezeu se așază în voi, cum ne învață Sfântul Casian”. Prin rugăciune simțeam că ochii noștri se ridică spre lumina dumnezeiască. Eram în pribegie, eram împrăștiate, dar prin rugăciune eram împreună.»

Din viața Părintelui învățăm multe, primim întărire și speranță, deprindem milostenia, jerfa de sine și dragostea de Dumnezeu. Să apucăm ziua când acest Părinte cu viață sfântă va fi canonizat, așa cum sfinția sa și mulți alți trăitori din mănăstirile noastre o merită. ❀

Maria Buleu

DESPRE „CULTUL MORȚILOR” ÎN BISERICA ORTODOXĂ (3)

Biserica Ortodoxă are îndătinat anumite zile sau termene (soroace) în care se face pomenirea individuală a celor adormiți în Domnul. Aceste soroace sunt următoarele: a treia zi după moarte, a noua zi, a patruzecia zi, la trei, șase, nouă și douăsprezece luni și apoi în fiecare an, până la șapte ani.

Fiecare soroc are o explicație simbolică: în ziua a treia se face pomenirea celui răposat în cinstea Sfintei Treimi, sau pentru a treia zi când Mântuitorul a înviat din morți, dându-ne chezașia învierii noastre. Sfântul Macarie Alexandrinul spune că a treia zi sufletele celor decedați se ridică la cer, pentru că a treia zi Hristos a înviat din morți (SFÂNTUL MACARIE ALEXANDRINUL, PG, tom. XXXIV, col. 380).

În ziua a noua ne rugăm ca cel răposat să fie învrednicit de partea celor nouă cete îngerești și a celor nouă cete de sfinți sau în amintirea ceasului al nouălea, când Mântuitorul Hristos, înainte de a-și da sufletul pe Cruce, a făgăduit tâlharului raiul. „După cum Hristos S-a înălțat la cer a patruzecia zi după Învierea Sa din morți, tot așa și noi, la acest interval de timp, facem parastas pentru ca și sufletul răposatului

să se înalțe la lăcașurile cerești” (SFÂNTUL SIMEON AL TESALONICULUI, Tratat asupra tuturor dogmelor credinței noastre ortodoxe, București, 1865, p. 244).

Celelalte soroace de trei, șase și nouă luni, sunt în cinstea Sfintei Treimi. Cei șapte ani, în care numele celui adormit este pomenit, ne aduc aminte de cele șapte zile ale Creației (Pr. Ene BRANIȘTE, Liturgica specială, București, 1980, p. 541). După șapte ani se socotește că trupul s-a dezlegat cu totul de cele pământești; în mănăstiri este obiceiul să se adune osemintele după acest termen și să fie depuse în criptă sau osuar.

Se mai obișnuiește să se facă pentru morți și sărindarul, care înseamnă 40 de pomeniri la 40 de liturghii consecutive. De asemenea, pomeniri generale ale morților se fac de două ori pe an: în sâmbăta lăsatului sec de carne

(Moșii de iarnă) și în sâmbăta Sărbătorii Rusaliilor (Moșii de vară); iar pomenirea generală a eroilor se face în Joia Înălțării Domnului. Aceste pomeniri anuale se fac după pilda vechilor creștini, care prăznuiau ziua morții martirilor prin celebrarea Sfintei Liturghii la mormintele lor.

Așadar, cultul morților are o importanță deosebită în viața Bisericii noastre, constituind „una dintre manifestările caracteristice și esențiale ale vieții religioase ortodoxe” (Pr. Ene BRANIȘTE, Liturgica specială, p. 473) și fiind „o manifestare de statornicie în credință, de continuitate și unitate în cuget și simțiri, de-a lungul generațiilor, și semnul neuitării și prețuirii noastre pentru viața lor și speranța comuniunii lor veșnice cu Hristos Domnul, în nădejdea Învierii și a vieții veșnice” († DANIEL, Patriarhul României). ❀

Diac. Marinela Laurențiu Marcu

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 3-10 IULIE 2022

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 3.07	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 3-a după Rusalii (Despre grijile vieții) - Utrenia, Sf. Liturghie
Miercuri 6.07	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Sfântul Maslu
Vineri 8.07	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Vecernie, Acatist
Sâmbătă 9.07	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie; Parastas cu pomenirea celor adormiți
Duminică 10.07	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 4-a după Rusalii (Vindecarea slugii sutașului) Utrenia, Sfânta Liturghie